

ΓΙΟΓΚΑΚΣΕΜΑΜ

Περιοδικό

Δελτίο του Γιογκακσεμάμ (Σύνδεσμος κατά Ν. 1901)

Μάιος 2006

Ελληνική Έκδοση

Αρ. 20

Η καθημερινή Διδασκαλία του Σρι Τ. Κρισναματσάρυα

Η Πνευματικότητα στις καθημερινές πράξεις

Υλισμός σημαίνει την αποδοχή της ανωτερότητας της ύλης και την επίτευξη υλικών στόχων, όπως η απόκτηση χρημάτων, ονόματος και φήμης και επίγειων αγαθών, ως σκοπούς της ζωής και την προσπάθεια για την απόκτησή τους.

Πνευματικότητα σημαίνει την αποδοχή της ανωτερότητας του πνεύματος ή Θεού ως την υπέρτατη πραγματικότητα και την προσπάθεια για την απόκτησή της. Η πνευματικότητα στις καθημερινές πράξεις, μπορεί να πραγματοποιηθεί με διάφορα μέσα : Πριν απ' όλα θέτοντας έναν πνευματικό στόχο στη ζωή. Έπειτα, όντας κάποιος σπουδαστής, εργάτης, υψηλό στέλεχος κλπ. πρέπει να θεωρεί ότι είναι επίσης ένας εν δυνάμει πνευματικός άνθρωπος και να νοιώθει σαν γιος, κόρη ή υπηρέτης του Θεού. Κατόπιν αυτού, η μελέτη ή η εργασία μπορεί να θεωρηθεί ως λατρεία προς τον Θεό. Όταν κάποιος μαγειρεύει φαγητό, καθαρίζει το σπίτι ή κάνει άλλη οικιακή εργασία, μπορεί να θεωρήσει ότι την κάνει για το Θεό. Να αγαπάτε την οικογένεια και τους φίλους σας ως τέκνα του Θεού. Ενωθείτε με το Θεό ανακαλώντας Τον στη σκέψη σας συνεχώς. Μάθετε να ψάλετε το όνομα του Θεού ή να υμνείτε συχνά τις αρετές Του. Να τοποθετείτε εικόνες του Θεού ή των Θεών και των αγίων στο τραπέζι, στον τοίχο και σε μέρη όπου πηγαίνουν τα μάτια σας συχνά και αφήστε τις να συγχωνευθούν στο νου σας, όπως θα κάνατε για τους αγαπημένους σας ήρωες ή ηρωίδες.

(Απόσπασμα από τις σημειώσεις μου, Σρι Τ.Κ. Σριμπαसάμ)

Προσευχή για ευημερία

Πλαίσιο κειμένου: Οι προσευχές είναι επικλήσεις προς το Θεό, το Υπέρτατο Όν, τον φιλεύσπλαχνο και συμπνευτικό. Οι προσευχές έχουν τη μεγάλη δύναμη να δίνουν στον καθένα ειρήνη, πρόοδο και ευημερία. Αναπτύσσουν το κουράγιο, την εμπιστοσύνη και την πίστη στο δίκαιο. Την παρακάτω προσευχή τη λένε οι Ινδουιστές μόλις ξυπνήσουν το πρωί :« Στα ακροδάχτυλα κατοικεί η θεία Λάκσμι (Ευημερία), Στη βάση των δακτύλων κατοικεί η θεία Σαρασβάτι (Μάθηση), Στη μέση της παλάμης είναι ο Γκοβίντα (Προστάτης). »

Πηγή: Τατβαλόκα Φεβρ 2006, Τσεννάι

Περιεχόμενα :

- Ø **Κύριο άρθρο : Η καθημερινή Διδασκαλία του Σρι Τ. Κρισμαματσάρυα**
- Ø **Προσευχή για ευημερία**
- Ø **Το Τιρουπαβάι της Αντάλ (Ποίημα 15) – Σρι Τ.Κ. Σριμπασιάμ**
- Ø **Ο Κρίσνα κι ο ελέφαντας – Ινδικό παραμύθι**
- Ø **Μπαγκαβάντ Γκίτα, ένας παγκόσμιος οδηγός - Σρι Τ.Κ. Σριμπασιάμ**
- Ø **Δάσκαλοι και μαθητές- Σρι Τ.Κ. Σριμπασιάμ**
- Ø **Παθολογία στην Αγιουρβέδα (αρ. 3) – Δρ. Νάνσυ Καρπαντιέ και Σρι Τ.Κ. Σριμπασιάμ**
- Ø **Παράδεισος και κόλαση – Ινδικό παραμύθι**
- Ø **Η καθαρότητα του χρυσού – Γκαμπριέλ Γκαλεά**
- Ø **Ουτζάγι - Μπενεντίκτ Chaillet**
- Ø **Η σωτηρία ενός αγκαθωτού θάμνου – Ινδικό παραμύθι**
- Ø **Η σελίδα της Σριμάτι Τ. Ναματζιριαμάλ : Φλαν χωρίς αυγά**

Το Τιρουπαβάι της Αντάλ

*Αποσπάσματα από έναν αποκλειστικό σχολιασμό**του Σρι Τ. Κρισναματσάρου*

(Τιρουπαβάι, στη γλώσσα Ταμίλ, τη γλώσσα του Ταμίλ Νάντου, είναι μια ποιητική σύνθεση που έχει τη δύναμη να οδηγήσει στην πίστη. Το Τιρουπαβάι είναι μια έκκληση προς τις γυναίκες να αφοσιωθούν στην πίστη.)

Ποίημα 15: *Σημείωση: Το ποίημα αυτό είναι υπό μορφήν διαλόγου μεταξύ των κοριτσιών στο κατώφλι του σπιτιού και της κοπέλας μέσα στο σπίτι.*

Η ομάδα απ' έξω: «Τι είν' αυτά, όμορφη σαν παπαγάλος δεσποινίς! Κοιμάσαι ακόμη;» Η κοπέλα από μέσα: «Μη λέτε σκληρά λόγια! έρχομαι.» Η ομάδα απ' έξω: «Μπορεί να μιλάς καλά. Το ξέρουμε ήδη.» Η κοπέλα από μέσα: «Είσαστε όλες πολύ δυνατές στον αντίλογο. Δεν πειράζει, ας είμαι εγώ αυτή με τα σκληρά λόγια, συγγνώμη απ' όλες σας.» Η ομάδα απ' έξω: «Έλα γρήγορα μαζί μας, μη χωρίζεις από μας.» Η κοπέλα από μέσα: «Ήλθατε όλες;» Η ομάδα απ' έξω: «Ναι, όλες εδώ είμαστε, κοίτα τον εαυτό σου.» Ας ψάλουμε όλες υμνώνοντας τον Κρίσνα, που σκότωσε τον ελέφαντα (Κουβαλαγιαπίντα) και τον Κάμσα. Άκουσε και σκέψου δεσποινίς!

Σχόλια του Σρι Τ. Κρισναματσάρου :

Απ' το ποίημα 6 ως 15, η Αντάλ ξυπνάει μια ομάδα δέκα κοριτσιών.

Και πάλι, το ποίημα αυτό είναι πλούσιο σε νοήματα. Η Αντάλ χρησιμοποιεί λόγια καθημερινά, αλλά γεμάτα βαθύ νόημα.

Ξυπνώντας τις δέκα κοπέλες, ρίχνει φως στα δέκα χαρακτηριστικά ενός αληθινού πιστού.

Αρχικά, όταν συγκρίνει το δέκατο κορίτσι μ' έναν ωραίο παπαγάλο, αναφέρεται στην "όμορφη" ζωή μας, κλεισμένη στο κλουβί της ζωής και των θανάτων. Ακριβώς σαν τον παπαγάλο – που αν και όμορφος και κάτοχος της δύναμης του λόγου – είναι φυλακισμένος και αλυσοδεμένος σ' ένα κλουβί. Έτσι κι εμείς εγκλωβιζόμαστε στον κύκλο των γεννήσεων και των θανάτων. Συνεχίζουμε να ζούμε μ' αυτόν τον τρόπο, παραλείποντας να χρησιμοποιούμε τους πολύ απλούς τρόπους διάκρισης (το φως της γνώσης) και τη δύναμη του λόγου (τη δύναμη της σωστής σκέψης).

Πρέπει να σημειωθεί ότι μια απ' τις σημαντικότερες *Αρανούκες* ονομάζεται «παπαγάλοι», το ίδιο και μια *Ουπανισάντ* : Οι *Ταϊτρίγια Αρανούκα* και *Ταϊτρίγια Ουπανισάντ*. Η σανσκριτική λέξη για τον παπαγάλο είναι *πιτίρι*, και ό,τι λέγεται με *πιτίρι* είναι *ταϊτρίγια*. Εκτός των άλλων διαλογισμών, η Αρανούκα, αυτή διδάσκει τον διαλογισμό στον Ήλιο (*Αντίτσα*) και στο λόγο (*Βακ*).

Να σημειωθεί ότι η Αντάλ παριστάνεται μ' έναν παπαγάλο στο αριστερό της χέρι. Στο ναό του τόπου καταγωγής της συνηθίζεται απ' τους πιστούς να προσφέρουν έναν παπαγάλο, φτιαγμένο από πράσινα φύλλα φοίνικα.

Σ' αυτό το ποίημα, η Αντάλ ζητά απ' το κορίτσι να σκεφτεί για τον εαυτό της. Αυτό σημαίνει ότι κάθε κορίτσι της ομάδας αντιπροσωπεύει ένα απ' τα δέκα χαρακτηριστικά του αληθινού πιστού :

Πρέπει να ακούει και να δέχεται τις συμβουλές των Αγίων και των Πνευματικών Δασκάλων.

Πρέπει να αποφεύγει να απασχολείται με άλλες δραστηριότητες ή σκέψεις (ακόμη και αν είναι πνευματικές και λατρευτικές) όταν έχει τις διδασκαλίες των Αγίων και των Πνευματικών Διδασκάλων.

Δεν πρέπει να χρησιμοποιεί σκληρά λόγια να κάνει περιφρονητικά σχόλια γι' αυτά τα άγια πρόσωπα.

Θα πρέπει να μιλά σ' αυτά τα άγια πρόσωπα με σεβασμό και ειλικρινή ταπεινότητα.

Θα πρέπει να δέχεται την κριτική τους με χαρά.

Θα πρέπει να δέχεται τα λάθη των άλλων(προς αυτόν, σαν δικά του).

Θα πρέπει να θεωρεί ανυπόφορο τον πόνο του χωρισμού απ' αυτά τα άγια πρόσωπα.

Θα πρέπει να ακολουθεί την ατραπό που άνοιξαν οι μεγαλύτεροί του (γονείς, παππούδες, άγιοι κλπ.) με εμπιστοσύνη.

Να επιθυμεί να αντικρίζει (και να αγγίζει τα πόδια) των Αγίων και των Πνευματικών Δασκάλων.

Θα πρέπει να ψάλει ύμνους στα χαρίσματα, τη γενναιότητα, τη νίκη και όλες τις άλλες καλές ιδιότητες του Θεού.

Σ' αυτό το ποίημα η Αντάλ τραβά την προσοχή μας στην ανάγκη να αποκτήσουμε την υποστήριξη των αγίων και πνευματικών δασκάλων. Ο πιστός εξαρτάται απ' τη χάρη του Θεού, των Αγίων και των Πνευματικών Δασκάλων επίσης. Παρ' όλο που ο Θεός είναι ανώτερος όλων, η Αντάλ, υπογραμμίζει την ανάγκη να αποκτήσουμε τη στήριξη των Αγίων. Πολλοί φιλόσοφοι που σχολίασαν αυτό το ποίημα λένε ότι η Αντάλ χρησιμοποίησε το στυλ του διαλόγου για να μας υπενθυμίσει την αξία της Χάριτος των Αγίων στην πνευματική μας επιδίωξη. Αυτός που δεν αναζητά τέτοια χάρη ή δεν συμμετέχει στην ομάδα των πιστών, προφανώς είναι ελκυστικός αλλά κενός από τον πραγματικό του εαυτό.

Τελικά η Αντάλ, μας παρηγορεί λέγοντας ότι όποιος ακολουθεί τις παραπάνω δέκα χαρακτηριστικές οδηγίες θα είναι δυνατός σαν τον Κρίσνα, σκοτώνοντας τον ξετρελαμένο απ' τη δύναμή του ελέφαντα του θείου του Κάμσα, δηλαδή ο πιστός θα έχει τη δύναμη, το κουράγιο και τα μέσα να υπερπηδήσει τα εμπόδια που μπαίνουν στο μονοπάτι αφοσίωσης από τους ισχυρούς φίλους της οικογένειάς του που αντιτίθενται στην πνευματική και

λατρευτική ζωή του, ακριβώς όπως ο Κάμσα, ο εκ μητρός θείος του θεού Κρίσνα, που χρησιμοποίησε όλες τις δυνατές βοήθειες για να σκοτώσει τον ανιψιό του. Συγχρόνως η Αντάλ μας υπενθυμίζει ότι εμείς σαν πιστοί πρέπει να συγχωρούμε αυτούς που εναντιώνονται στη λατρευτική μας επιδίωξη, είτε είναι μέλη της οικογένειας, φίλοι ή ξένοι.

Άλλως θα είμαστε σαν ένα όμορφο παπαγάλο εγκλωβισμένο, παρ' όλα αυτά υπερήφανο για το κάλλος του.

Ο Κρίσνα κι ο ελέφαντας

Μια Ινδουιστική ιστορία

Στη βασιλική παλαίστρα του Κάμσα (θείου εκ μητρός του Σρι Κρίσνα) οι σάλπιγγες ανήγγειλαν την άφιξη των παλαιστών, έναν προς έναν. Ο Κρίσνα κι ο αδελφός του ο Μπαλαράμα πλησίαζαν κι αυτοί την αρένα για να διασκεδάσουν. Αλλά στην είσοδο, ένας τεράστιος ελέφαντας τους εμπόδιζε. Ήταν ο μεγάλος βασιλικός ελέφαντας, ο Κουβαλαγιαπίντα, που τον είχαν βάλει εκεί επίτηδες για να τους προκαλέσει. Ο μαχούτ τσίγκλησε το ζώο για να επιτεθεί στους νεαρούς. Ο Κρίσνα όμως που είχε σκοτώσει πολλούς δαίμονες με ευκολία, έσπασε έναν από τους χαυλιόδοντες του ελέφαντα και χρησιμοποιώντας τον σαν όπλο σκότωσε και τον ελέφαντα και τον μαχούτ.

Η Μπαγκαβάντ Γκίτα – Ένας παγκόσμιος Οδηγός

Σρι Τ.Κ. Σριμπασυάμ

Η Μπαγκαβάντ Γκίτα ή το θείον άσμα, αποτελεί ένα ξεχωριστό όμως ολοκληρωμένο τμήμα της Μαχαμπαράντα, ενός απ' τα δυο σπουδαία ινδουιστικά έπη. Περιλαμβάνει 18 κεφάλαια υπό μορφή διδασκαλίας του Κρίσνα (εκδήλωση του Θεού) προς τον Αρτζούνα (εκπροσωπώντας τον άνθρωπο σε κατάσταση μεγάλης ταραχής).

Η Μπαγκαβάντ Γκίτα είναι ευρύτατα σχολιασμένη. Οι σημαντικότεροι σχολιαστές είναι ο Σάνκαρα, ο Ραμανούγια και ο Μάντβα. Όλοι δίνουν πολύτιμο υλικό για περαιτέρω σκέψεις και συλλογισμούς. Το περιεχόμενο της Γκίτα είναι τόσο πλούσιο και ευρύ ώστε μπορείς να πάρεις μαθήματα απ' αυτήν για κάθε αντίξοχη κατάσταση στην οποία μπορεί να βρεθείς !

Το μήνυμα της Γκίτα είναι ανυψωτικό, φιλικό και οικείο. Περιέχει θεραπείες για τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι άνθρωποι. Η μαγική αποδοχή της οποίας έτυχε η Γκίτα δια μέσου των αιώνων σημαίνει ότι έχει πολλά να προσφέρει σ' ένα κόσμο που βασανίζεται από πολιτικές, ρατσιστικές και κοινωνικές ταραχές.

Ο Θεός της Γκίτα δεν είναι ένας Θεός κάποιας αφηρημένης φιλοσοφίας αλλά αυτός που είναι ικανός να διατηρεί μια άτυπη συγγένεια με τους πιστούς Του. Ο άνθρωπος πρέπει να υπηρετεί τους συνανθρώπους του και την κοινωνία στο σύνολό της εν είδη λατρείας του απανταχού παρόντος Θεού.

Η προσέγγιση αυτή, με επιμέλεια και αμετακίνητη πίστη, προωθεί αφ' ενός την ατομική πνευματική ανέλιξη και αφ' ετέρου το δημόσιο καλό.

Η Γκίτα οραματίζεται μια παγκόσμια τάξη υποστηριζόμενη από μια καλοδομημένη κοινωνία (βαρνασράμα) : δικαιώματα, καθήκοντα και υπευθυνότητες σύμφωνα με την κοινωνική θέση καθενός στη ζωή.

Μπλεγμένος στο δίχτυ του κάρμα, που αποτελείται από αντιθέσεις όπως ευχαρίστηση και πόνος, ανάταση και κατάθλιψη, αγάπη και μίσος, υποφέρει ο άνθρωπος. Θα πρέπει να αποδεσμευτεί με προσωπική προσπάθεια. Αντιλαμβανόμενος ότι ο Θεός και ο Εαυτός εντός του είναι ένα, θα έπρεπε να διακρίνει και να αποσύρεται απ' τον εξωτερικό κόσμο, ακολουθώντας την τεχνική της απάρνησης, όπως διδάσκεται απ' την Γκίτα. Όταν πλησιάσει την κορυφή του λόφου έχει αφήσει πίσω του τους πρόποδες του λόφου. Το ίδιο συμβαίνει όταν πλησιάζει το Θεό. Αυτόματα εγκαταλείπει την υλική εξάρτηση.

Η Γκίτα χαρίζει έναν οδικό χάρτη γι' αυτούς που διάγουν ζωή με ομοψυχία κατά τη διάρκεια της κοσμικής τους ύπαρξης. Δείχνει πως μπορούν να συνυπάρχουν οι προσωρινές δραστηριότητες και οι πνευματικές αξίες. Ακόμα κι αυτοί που θεωρούν το "θείον άσμα" αλληγορικό επωφελούνται κι αυτοί από τα μαθήματά του, γιατί στηρίζει το σωστό έναντι του λάθους μέσω καθαρής εκλογίκευσης.

Το δίλημμα που αντιμετωπίζει ο Αρτζούνα στον πόλεμο, συμβολίζει τον αγώνα του ανθρώπου στη ζωή. Ο ουμανισμός που διδάσκεται στη Γκίτα είναι αντανάκλαση της φύσης του ανθρώπου. Ο νους του είναι γεμάτος από αναρίθμητες διαθέσεις και καλές και κακές, που προκαλούν πόνο και δεσμά καθ' ότι τον υποδουλώνουν σε έναν ατέλειωτο κύκλο γεννήσεων και θανάτων. Η Γκίτα προσφέρει τρόπους κυριαρχησης των πρωταρχικών επιθυμιών που στοιβάζονται στα βαθύτερα στρώματα του νου του.

Ο άνθρωπος είναι και φίλος και εχθρός του εαυτού του. Αν δρα σύμφωνα με τις επιταγές του κατώτερου εαυτού του θα παγιδευτεί σ' ένα τέλμα ατελείωτων πόθων. Αν ακολουθεί τον ανώτερό του εαυτό θα οδηγηθεί σε δόξα, ειρήνη και ευτυχία. *Ο Κρίσνα υπογραμμίζει την ανάγκη του εκμηδενισμού του κατώτερου εαυτού που είναι ο εχθρός.* Γι' αυτό το λόγο διδάσκει στον Αρτζούνα τη σοφία της μη προσκόλλησης σαν τη δραστικότερη θεραπεία. Η μη προσκόλληση δεν είναι μη - δράση.

Η ανώτερη ιδέα της Μπαγκαβάντ Γκίτα είναι η μη - βία. Μη βίαιος γίνεται κανείς όταν αντιληφθεί τον Εαυτό και διακρίνει τον εαυτό του σε όλα τα όντα. Δεν μπορεί να μισεί τον εαυτό του και δεν υπάρχει κανείς για να μισηθεί.

Η Μπαγκαβάντ Γκίτα δίνει επίσης μεγάλη σημασία στην εκτέλεση του καθήκοντος. Ο άνθρωπος δικαιούται να εργάζεται αλλά όχι να καρπούται τα οφέλη της. Είναι πράγματι ένας απλός οδηγός για να ζεις μια αγνή καθαρή ζωή με τον εαυτό σου, την οικογένεια, την κοινωνία και τον κόσμο γενικά. Δεν χρειάζεται ειδική εξάσκηση, ούτε ειδική πεποίθηση, ούτε πίστη σε κάποια θρησκεία ή θρησκευτικές σκέψεις. Ίσως ζητά μόνον ένα σιωπηλό και ειλικρινή στοχασμό και την εφαρμογή των αποτελεσμάτων ενός τέτοιου στοχασμού. Διάβασε, συλλογίσου και απόλαυσε τα θεϊκά άσματα της Μπαγκαβάντ Γκίτα !

Δάσκαλοι και μαθητές

Σρι Τ.Κ. Σριμπασυάμ

Σε φιλοσοφικό ή πνευματικό επίπεδο η ανθρωπότητα μπορεί να διαιρεθεί χονδρικά σε δυο κατηγορίες : τους δασκάλους και τους ασκούμενους. Οι δάσκαλοι διδάσκουν, συνιστούν, συμβουλεύουν και προειδοποιούν. Ίσως να μη μπορούν να ασκήσουν αυτά που διδάσκουν. Η διδασκαλία είναι γι' αυτούς μια απλή υπόθεση ρουτίνας. Οι ασκούμενοι, από την πλευρά τους, θέλουν να εξασκήσουν αυτά που κατάλαβαν και πείστηκαν για την πνευματικότητά τους. Μπορούν να διδάξουν, αλλά προτιμούν να συγκεντρωθούν στην πρακτική εφαρμόζοντας συγκεκριμένα στην καθημερινότητα, αυτό που θεωρούν πνευματικά σωτήριο.

Οι απλοί ιεροκήρυκες είναι της θεωρίας. Ευφραίνονται με τις θεωρίες, θαυμάζουν τις διανοητικές περιπλοκές της θεωρίας, αλλά μπορεί να μην ενδιαφέρονται να τις θέσουν σε εφαρμογή. Αισθάνονται γοητευμένοι απ' τις θεωρίες που νομίζουν ότι πρέπει να μεταδώσουν στους άλλους. Είναι σαν το κουτάλι που μοιράζει το μέλι χωρίς να γνωρίζει τη γλύκα του. Ο πραγματικός ακόλουθος μιας πνευματικής ή φιλοσοφικής αξίας είναι αυτός που διδάσκει. Ο άνθρωπος είναι αυτό που κάνει. Και κάνει αυτό στο οποίο πιστεύει βαθιά και όχι απαραίτητα αυτό που δημόσια αποδέχεται. Η άσκηση πηγάει απ' την πίστη. Όταν κάποιος εναγκαλίζεται ένα ιδανικό στην αρχή μπορεί να είναι γι' αυτόν μόνο μια θεωρία, αλλά απ' τη στιγμή που τη θέτει σε πράξη, κερδίζει από πλευράς κατανόησης και διορατικότητας και η πίστη του βαθαίνει και δυναμώνει.

Το κήρυγμα είναι μια ευγενής αναζήτηση. Ο δάσκαλος σκέπτεται ένα υψηλό ιδανικό. Δυστυχώς, πολλοί δεν ευαισθητοποιούνται στο ζωογόνο μήνυμα που περιέχεται στη διδασκαλία τους. Σε τέτοια περίπτωση το κήρυγμα γίνεται επάγγελμα για να κερδίσεις χρήματα, όνομα, φήμη και απολαβές. Πιασμένος σ' αυτή την παγίδα ο δάσκαλος μπορεί να γίνει σκεπτικιστής σχετικά μ' αυτά που κηρύσσει αλλά να συνεχίσει να διδάσκει για τις υλικές απολαβές που τον θέλγουν.

Ο Σάνκαρα στην εισαγωγή των σχολίων του για τη Μπαγκαβάντ Γκίτα, λέει ότι το *ντάρμα* (ηθική τάξη) μειώνεται εξ' αιτίας της μη άσκησής του, εξ' αιτίας επικράτησης άλλων επιθυμιών στο νου των δασκάλων. Μερικοί δάσκαλοι νομίζουν ότι εάν ο κόσμος είναι καλά τακτοποιημένος, όλα τα πράγματα θα είναι εντάξει. Θέλουν να διορθώσουν τη συμπεριφορά των άλλων και να τους βάλουν στο σωστό δρόμο ξεχνώντας συχνά ότι κι αυτοί οι ίδιοι υποτίθεται ότι πρέπει να περπατούν στον ίδιο σωστό δρόμο !

Ένας ταραγμένος νους (ένας νους που συνεχώς έλκεται προς τα έξω από τα αντικείμενα των αισθήσεων) δεν μπορεί να εκτιμήσει τις πραγματικές του ανάγκες. Προσπαθεί να αποκτήσει την ευτυχία απ' τον εξωτερικό κόσμο. Αφού η ευτυχία που προέρχεται απ' τα αντικείμενα των αισθήσεων είναι φευγαλέα, ο νους γίνεται όλο και πιο ανήσυχος. Μπορεί κανείς να μάθει οδηγίες σχετικά με την πνευματική ζωή αλλά δεν θα μπορέσει ποτέ να ωφεληθεί απ' αυτές αν ο νους του δεν είναι αγνός και γαλήνιος.

Μπορεί κανείς να μιλά για ευγενείς αξίες αλλά αν η καρδιά είναι αλλού δεν μπορεί να έχει κανένα όφελος. Οι ιεροκήρυκες θα μπορούσαν να συγκριθούν με τα όρνεα που πετούν πολύ ψηλά αλλά κρατούν το βλέμμα τους καρφωμένο στη λεία που βρίσκεται από κάτω τους.

Η άσκηση απαιτεί θυσίες – πρέπει να είναι κανείς διατεθειμένος να περάσει μερικές δυσκολίες που συνοδεύουν την άσκηση. Κανείς δεν μπορεί να κάνει πνευματικές ασκήσεις για λογαριασμό άλλων. Οι πνευματικές ασκήσεις πρέπει να γίνονται άμεσα, όπως τρώμε, αναπαυόμαστε ή κοιμόμαστε. Η θέληση να αποχωριστούμε απ' αυτό που αγαπάμε αλλά που εμποδίζει το δρόμο μας, αποτελεί την πραγματική θυσία. Πολύ συχνά, η απλή τεμπελιά σπρώχνει το δάσκαλο να μην εξασκείται ο ίδιος. Ο δάσκαλος που ικανοποιείται μόνο απ' το κήρυγμά του, νομίζει ότι αυτό είναι ήδη άσκηση γι' αυτόν. Όπως ο μουσικός που εξασκείται στην ίδια μελωδία ή σύνθεση, πολλές φορές πριν να την κατακτήσει το ίδιο, στην πνευματική ζωή, οι οδηγίες πρέπει να εφαρμόζονται συχνά και τακτικά για να επιτευχθούν τα προσδοκώμενα αποτελέσματα. Η άσκηση πρέπει να συμβαδίζει με τη μη προσκόλληση. Ενώ με την άσκηση τίθενται σε εφαρμογή οι οδηγίες που δόθηκαν από τον πνευματικό δάσκαλο η μη προσκόλληση διώχνει τα εμπόδια που συνεχώς εμφανίζονται στο δρόμο που ακολουθείται απ' τον πιστό. Η άσκηση με προσκόλληση είναι σαν να κωπηλατείς σε μια βάρκα αγκυροβολημένη. Η πνευματική άσκηση περιλαμβάνει την άσκηση του διαλογισμού, της προσευχής, της αυτοκυριαρχίας και των ηθικών κανόνων. Μόνο με την άσκηση πλησιάζουμε το Θεό ή το Ανώτερο Όν και όχι μιλώντας μόνο γι' Αυτόν.

Παθογένεση (βυάντι σαμπράπτι) στην Αγιουρβέδα

Σρι Τ.Κ. Σριμπαसुάμ & Δρ. Νάνσυ Καρπαντιέ (N° 3)

Ένα σκιαγράφημα γενικής παθογένεσης (σαμπράπτι) μπορεί να γίνει με τον κάτωθι τρόπο :

Παράγοντες (τροφές, συνήθειες, δραστηριότητες, εποχές κλπ.) που είναι όμοια με τη φύση των ντόσα και ανόμοιοι με τα ντάτου, το όγιας, σρότας και άγκνι προκαλούν ανωμαλίες και προξενούν άγκνι μάντυα. Αυτό, με τη σειρά του, οδηγεί σε συσσωρευση άμα και την παραγωγή σάμα ράζα ντάτου που προκαλεί ρόντα και άλλα είδη σροτοντούσι μέσα στα ντάτου και η περιοχή γίνεται αδύναμη εξ' αιτίας απώλειας του όγιας. Μια τέτοια περιοχή γίνεται τόπος προέλευσης της ασθένειας. Σημάδια και συμπτώματα αρχίζουν να εμφανίζονται σταδιακά που σιγά – σιγά γίνονται εντονότερα. Εκδηλώνεται έτσι η ασθένεια (βυάντι). Οι ασθενείς ποικίλουν ως προς τη σοβαρότητά τους, το χρόνο εκδήλωσής τους, τον αριθμό τους κλπ. Όλ' αυτά πρέπει να αναγνωριστούν από γιατρό κατά τη διάρκεια εξέτασης του ασθενούς.

Τα χαρακτηριστικά (λακσάνα) αύξησης (βρίντι) και ελάττωσης (κσάγια) των ντόσα είναι τα ίδια σε όλα τα μέρη του σώματος και κοινά σε όλες τις ασθένειες. Μπορεί να εντοπισθούν σε όλο το σώμα ή σε ένα μέρος του μόνο. Παραδείγματος χάριν όταν η βάτα υφίσταται αύξηση στη δραστηριότητά της (βρίντι), προκαλεί ξηρότητα (ρουκσάτα), ατροφία (σόσα), απώλεια βάρους (λαγκούτβα), κινητικότητες, κλπ. Σε όλα τα μέρη του σώματος. Η πίτα προκαλεί ερυθρότητα (ράγκα), έλκος ή διαπύηση (πάκα) κλπ. Η κάφα προκαλεί σκληρότητα (κατίνυα), όγκους, νέες εξογκώσεις (γκράντι), κλπ.

Η Αγιουρβέδα δίνει μεγάλη σημασία σ' αυτά τα χαρακτηριστικά (ντόσα λακσάνα). Η θεραπεία κατευθύνεται κυρίως προς τα ντάτου και τα μάλα, τα οποία είναι παρόντα στο σώμα αλλά συχνά περιορίζεται στο μέρος ή το σύστημα όπου εκδηλώνεται η ασθένεια. Αυτά είναι ιδιαίτερα σε κάθε ασθένεια και μπορούν να βρεθούν σε κάθε ασθένεια.

Τα χαρακτηριστικά απώλειας του όγιας (όγια κσάγια λακσάνα) παρατηρούνται συνήθως σε προχωρημένα στάδια της ασθένειας ή σε περιπτώσεις επάρματος. Η εξέταση του ασθενούς πραγματοποιείται για την αναγνώριση όλων αυτών των χαρακτηριστικών. Ο γιατρός έχει εκπαιδευτεί να αναγνωρίζει κάθε ένα απ' αυτά με ακρίβεια και να καταλήγει γρήγορα στη σωστή διάγνωση των ασθενειών και να σχεδιάζει τα σωστά αποτελεσματικά μέτρα.

Για να αναγνωρίσει σωστά όλα τα χαρακτηριστικά των ασθενειών (βυάντι λακσάνα) έχει εξασκηθεί για μεγάλο διάστημα στη διαχείριση του σώματος σε μικρές ενότητες σύμφωνα με τη λειτουργία τους ή την αρχική τους δομή. Κάθε ενότητα περιλαμβάνει πολλά όργανα και κάθε όργανο αποτελείται από αναρίθμητους κυτταρικούς πόρους (σροτάμσι). Να γιατί αυτές οι ενότητες ονομάζονται γενικά *Συστήματα Σρότα*.

Πριν αναλάβει την εξέταση του ασθενούς (ρόγκι), ο γιατρός πρέπει να αποκτήσει βαθιά γνώση της φυσικής κατάστασης του ανθρώπινου όντος απ' όλες τις απόψεις. Τίποτε δεν μπορεί να θεωρηθεί μη φυσιολογικό χωρίς να γνωρίζει κανείς αυτό που είναι φυσιολογικό και αν γίνει μια τέτοια διάγνωση είναι βέβαιο ότι θα είναι λανθασμένη. Είναι επομένως ουσιώδες η έρευνα της φυσιολογικής κατάστασης του ασθενούς να γίνεται πριν από την εξέταση της μη φυσιολογικής κατάστασης. Η έρευνα της φυσιολογικής κατάστασης ενός ατόμου με καλή υγεία περιλαμβάνει τη φυσική του κατάσταση (ντέχα πράκρτι), την ποιότητα των ιστών του (σάρα), την εμφάνισή του (σαμχανάνα), τη βιομετρία του (πραμάνα), τις προτιμήσεις του, τις συνήθειές του (σάτμυα), το χαρακτήρα του, τη ψυχολογική του κατάσταση (σάτβα), την πεπτική του ικανότητα (αγκνι μπάλα), τη δύναμή του, την αντοχή του (βυαγιάμα σάκτι) και την ηλικία του (βάγιας).

Ακόμα κι αν αυτά τα στοιχεία αναγνωρίζονται καλύτερα σε υγιές άτομο, είναι απαραίτητο να ανακαλύψουμε τα φυσιολογικά χαρακτηριστικά του ασθενούς για να γίνουν κατανοητές η φύση και η σοβαρότητα των ασθενειών, η αντίδραση του σώματος στις ουσίες κλπ. Έτσι, έρευνες αυτές γίνονται ακόμα και για ασθενείς. Σύμφωνα με την Αγιουρβέδα, τα εγγενή χαρακτηριστικά (πρακρίτι) δεν αλλάζουν ολοκληρωτικά ή ξαφνικά. Τέτοιου είδους αλλαγή τόσο ριζική συμβαίνει μόνο πριν τον θάνατο, ενώ κατά τις περιπτώσεις ασθενειών πολλά μέρη του σώματος διατηρούν τα αρχικά χαρακτηριστικά τους στη βάση των οποίων είναι δυνατός ο

καθορισμός του προφίλ.

Παράδεισος και κόλαση

Ινδουιστική ιστορία

Ένας νέος άγιος καθόταν και διαλογιζόταν μπροστά σ' ένα ναό. Ο επικεφαλής του στρατού που περνούσε από κει, έτυχε να δει τον άγιο που διαλογιζόταν. Αμέσως, κατέβηκε απ' το άλογό του και πλησίασε τον άγιο. Του μίλησε σιγανά και όταν ο άγιος άνοιξε τα μάτια του τον προσκύνησε και του είπε, "Ω, άγιε άνθρωπε ! Μήπως θα μπορούσες να λύσεις την αμφιβολία μου ;"

Ο άγιος του χαμογέλασε και είπε : "εμπρός, πες μου !"

Ο επικεφαλής ρώτησε : "στ' αλήθεια υπάρχει παράδεισος και κόλαση ; αν πράγματι υπάρχουν, μπορείς να μου τα δείξεις ;"

Ο άγιος ρώτησε : "ποιος είσαι ;"

Ο αρχηγός απάντησε υπερήφανα : "είμαι ο αρχηγός του στρατού !"

"Δεν μου φαίνεται ότι αξίζεις αυτή τη θέση !" είπε ο άγιος.

Ο αρχηγός θύμωσε πολύ. Τράβηξε αμέσως το σπαθί του και ούρλιαζε στον άγιο, "Πώς τολμάς να με προσβάλεις ;"

Ο άγιος είπε : "Ω, αρχηγέ ! Μόλις άνοιξες τις πύλες της κολάσεως με τη συμπεριφορά σου !"

Ο αρχηγός ντράπηκε για την πράξη του και συγκρατήθηκε. Είπε : " σε παρακαλώ συγχώρεσέ με για την κακή μου συμπεριφορά !"

"Τώρα ανοίγεις τις πύλες του παραδείσου !" είπε ο νέος άγιος. "Οι κακές ιδιότητες όπως η λαιμαργία, ο εγωισμός, η επιθυμία και ο θυμός οδηγούν τον άνθρωπο στην κόλαση, ενώ ευγενείς ιδιότητες όπως η αγάπη, ο οίκτος, η ανοχή, τον οδηγούν στον παράδεισο. Μη ψάχνεις λοιπόν τον παράδεισο ή την κόλαση αλλού. Υπάρχουν μέσα σου, στην καρδιά σου !"

"Σ' ευχαριστώ, άγιε άνθρωπε ! Τώρα καταλαβαίνω !" είπε ο αρχηγός, και άφησε τον άγιο.

(πηγή : Τσανταράμα, Απρίλιος 2006, Τσενάι)

Τι μπορείς να κάνεις στο τέταρτο μέρος της ζωής σου, όταν δεν έχεις κερδίσει γνώση στο πρώτο, χρήματα στο δεύτερο και σεβασμό στο τρίτο ;

Σουμπασίτα Μανταρί 14.265

Η καθαρότητα του Χρυσού

Γκαμπριέλ Γκαλεά

Επ' ευκαιρία της μελέτης της *Μπρουχάντ Αρανούακα Ουπανισάντ*, στο πλαίσιο της εκπαίδευσής μας στη σχολή Γιογκακσεμάν, ο Σρι Τ.Κ. Σριμπαसुάμ επέστησε την προσοχή μας στο ότι ο *Πρατζαπάτι*, ο Δημιουργός, στην κυριολεξία « ο Πατήρ των πλασμάτων », ονομαζόταν *Χιράνυα Γκάρμπα*. Έχουμε συναντήσει τη λέξη « *Γκάρμπα* » κατά την μελέτη και εξάσκηση των *Σαγκάρμπα* και *Νιγκάρμπα* Πραναγιάμα και ξέρουμε ότι σημαίνει « η μήτρα ». Μάθαμε ότι το ουσιαστικό « *Χιράνυα* » περιέγραφε το χρυσάφι, κι ότι το όνομα του Δημιουργού ήταν μεταφρασμένο σ' αυτό το κείμενο ως « το Χρυσό Αυγό ». Ρωτώντας το δάσκαλό μας για το λόγο μιας τέτοιας ονομασίας, καταλάβαμε γιατί ο χρυσός θεωρείται σαν το αγνότερο μέταλλο.

Στην Ινδία, η κατασκευή ενός ναού δεν γίνεται ποτέ χωρίς τη συμμετοχή ενός ραδισθητικού. Το εκκρεμές που χρησιμοποιεί πρέπει να είναι από πολύ καθαρό χρυσάφι. Γι' αυτό, το χρυσάφι αυτό καθαρίζεται εκατόν πενήντα φορές από συνεχείς τήξεις. Ο ραδισθητικός χρησιμοποιεί το εκκρεμές αυτό γιατί το χρυσάφι είναι πράγματι το μόνο ουδέτερο μέταλλο. Χρησιμοποιεί επίσης νερό πηγής γιατί αυτό το νερό δεν έχει καμιά ιδιότητα.

Έτσι, όταν ο ραδισθητικός ψάχνει για νερό, η ανταπόκριση της αλυσίδας του δείχνει τις ιδιότητες του νερού της υπόγειας πηγής. Χάρη στην καθαρότητα του χρυσού του εκκρεμούς, είναι δυνατό να γνωρίζει αν

το νερό είναι αλμυρό, ελαφρύ ή βαρύ ...

Το παραδοσιακό κείμενο όπου αναφέρονται οι κανόνες κατασκευής ενός ναού, το *Γιατζίναβάλκβα Σάμχιτα* καθορίζει ότι ένας ναός πρέπει πάντοτε να βρίσκεται χτισμένος πάνω από ένα σημείο όπου υπάρχει στο βάθος νερό. Για την έρευνα αυτή για νερό, ο ραδιοισθητικός είναι ντυμένος στα λευκά και δεν φορά παπούτσια.

Επειδή ο χρυσός είναι το αγνότερο και το πιο ευαίσθητο μέταλλο και δεν επηρεάζεται από την παρουσία άλλων μετάλλων, ο Δημιουργός ονομάζεται **Χιράνβα Γκάρμπα**. Είναι αυτή η ίδια η αγνότητα.

Ουτζάγι Μπενεντίκτ Σαγιέ

Είναι μια αναπνοή ρινική με θόρυβο στο λαιμό που δεν γίνεται ποτέ κατά την ανάπαυση. Η ουτζάγι είναι η αναπνοή που διατηρεί τη δραστηριότητα της *Κάντα* που αποτελεί τον τρόπο διατήρησης της οδού πρόσβασης του ατόμου προς την πνευματική του εκκίνηση.

Φιλοσοφική άποψη

Η Ουτζάγι ξυπνά και τρέφει το *Όγιας*, το πνευματικό στοιχείο μέσα μας. Τη δύναμη του Δημιουργού μέσα μας, που μας βοηθά να τον βρούμε.

Το **Όγιας** είναι η ανώτερη μορφή (η πιο υψηλή μορφή) της ενέργειας στο ανθρώπινο σώμα. Χάρη στην αδιάλειπτη πρακτική και σε έναν εξαγνισμό άλλες μορφές ενέργειας μεταβάλλονται σε *Όγιας* και απομνημονεύονται απ' το πνεύμα. Πρόκειται πράγματι για τη μετατροπή του *Όγιας* σε απόλυτη συνείδηση. Το *Όγιας* δίνει τη δύναμη της ευφυΐας, τη διανοητική δύναμη, την ικανότητα συγκέντρωσης, την ταχύτητα προσοχής και την ταχύτητα επίκλησης. Όλα αυτά αποτελούν εργαλεία για τη διατήρηση της πνευματικής μας αναζήτησης. Έχει το γαλακτερό λευκό χρώμα του πνευματικού φωτός. Η Ουτζάγι προέρχεται απ' το *Όγιας*. Βρίσκεται μια σταγόνα του στην καρδιά (*Χρούνταγια*). Στο δεξί μάτι μπορούμε να δούμε ή όχι τη λάμψη αυτού του φωτός.

Ουτζ σημαίνει πετώ, υπερβαίνω. **Ουντ** σημαίνει προέλευση ή ζώνη.

Η αλήθεια είναι μακριά μας, σε υψηλότερη σφαίρα, πέρα απ' την ανθρώπινη ύπαρξη. Για να αναγνωρίσουμε την αλήθεια πρέπει να υπερβούμε εαυτούς. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι πρέπει να μάθουμε να πετάμε σαν πουλιά για να πάμε ψηλά και μακριά. Στην πραγματικότητα η αλήθεια είναι τόσο μακριά που πρέπει να υπερβούμε αυτόν τον κόσμο για να τη βρούμε. Είναι τρεις οι παράγοντες που μας εμποδίζουν να τη βρούμε (το σώμα, οι αισθήσεις και το πνεύμα). Πρέπει να μάθουμε να πετάμε πέρα απ' αυτό το σύμπαν. **Τζαγι** σημαίνει πηγαίνω. Υπάρχει μια χρονική ζώνη (Ουντ) γύρω απ' αυτό το σύμπαν. Πρέπει να τη διασχίσουμε για να βρούμε την αλήθεια.

Η Ουτζάγι μας βοηθά να τρυπήσουμε αυτή τη ζώνη, να πάμε πέρα απ' το χρόνο και το χώρο (πέρα απ' το δημιουργημένο σύμπαν). Γι' αυτό το λόγο τη χρησιμοποιούμε σαν Πραναγιάμα, γιατί η αλήθεια είναι πέρα απ' αυτή τη ζώνη. Είναι μια πολύ σημαντική Πραναγιάμα στη Γιόγκα.

Όταν χρησιμοποιούμε τις αισθήσεις όπως το κάνουμε συνήθως, βρισκόμαστε μέσα στο χρόνο αλλά μπορούμε επίσης να χρησιμοποιήσουμε τις αισθήσεις για να πάμε πέρα απ' αυτή τη ζώνη εκεί όπου ο χώρος αλλάζει. Αν εγκαταλείψουμε αυτή την έννοια του χρόνου, η έννοια του χώρου αλλάζει επίσης. Η Ουτζάγι είναι το υπερβατικό στοιχείο που μας επιτρέπει να πάμε πέρα απ' αυτή την αντίληψη.

Το σώμα, οι αισθήσεις και το πνεύμα, διασκορπίζονται σε πολλές κατευθύνσεις. Για να αναγνωρίσουμε την αλήθεια πρέπει να απελευθερωθούμε απ' τις αισθήσεις του σώματος από τις αντιλήψεις των αισθητηρίων και του πνεύματος. Οι τρεις αυτοί παράγοντες σχετίζονται με την αναπνοή μας. Περίπου 5 δευτερόλεπτα είναι απαραίτητα για να αφήσουμε το σώμα πίσω, 5 δευτερόλεπτα για να σταματήσουν να διαχέονται οι αισθήσεις και 5 δευτερόλεπτα για να ξεπεράσουμε το σκόρπισμα του πνεύματος. Μόνο όταν η αναπνοή μας διαρκεί περισσότερο από 15 δευτερόλεπτα μπορούμε να αναγνωρίσουμε αυτήν την κρυμμένη αλήθεια (εννοείται ότι θα το θέλουμε). Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο είναι πολύ σημαντικός ο τρόπος που

χρησιμοποιούμε την αναπνοή μας.

Το να αρνείται κανείς κάθε πνευματική αξία είναι η μόνη ασθένεια του Όγιας. Το εμποδίζουμε να λειτουργήσει. Η τρέλλα επί παραδείγματι είναι σφάλμα αντίληψης και κρίσης της αντίληψης. Τούτο σημαίνει ότι δίνεται αυτοβαθμισμένη αξία και χωρίς διάκριση σ' αυτόν τον υλικό κόσμο.

Λειτουργική Αποψη

Μέσα στο σώμα μας υπάρχει ένα σύστημα που διαχειρίζεται διάφορες δραστηριότητες (οργανικές, νευρικές, νοητικές). Η πηγή του είναι είτε στην Κάντα, είτε στο Νάμπτι. Τα αποτελέσματα μιας άσanas δεν προέρχονται μόνο από την ίδια τη θέση (καλύτερη κυκλοφορία, μασάζ) αλλά επίσης υπάρχουν συνέπειες από τη διαχείριση και τη δραστηριότητα της θέσης από την Κάντα (φυσικές) και το Νάμπτι (νοητικές).

Όγιας : Ο ρόλος αυτής της δύναμης στο βιολογικό μας σώμα (ενέργεια τοποθετημένη στο Κάντα) είναι να φέρει την αρμονία στα βασικά μόρια και τους κυτταρικούς ιστούς σε αρμονική δομή. Το Όγιας επιτρέπει να διατηρήσουμε τις λειτουργίες ενός οργάνου του οποίου τα βασικά μόρια είναι κακοσυναρμολογημένα.

Η **Ουτζάγι** επιτρέπει να διατηρούμε το Όγιας για να υποστηρίζεται η αρμονία και η μοριακή δομή.

Η ουτζάγι δραστηριοποιεί τη σχέση μεταξύ της Κάντα και τη διαφορά οργάνων σύμφωνα με τη φυσιολογία της Γιόγκα. Διευρύνει τη δράση που έχει μια θέση σ' ένα όργανο προς άλλα όργανα :

- προστάτης / εγκέφαλος
- μήτρα / εγκέφαλος
- σάλπιγγες / στήθος.

Η Άσana και η Ουτζάγι εξισορροπούν τις λειτουργίες των οργάνων. Οι δράσεις τους δεν γίνονται ποτέ κάτι διεγερτικό.

Η Ουτζάγι επιτρέπει την επιμήκυνση της αναπνοής. Η περίμετρος της αναπνευστικής οδού περιορίζεται.

Ο ήχος που παράγεται βοηθά στη συγκέντρωση, στην περισυλλογή. Όταν ακούει κανείς αδιάκοπα τον ήχο που παράγεται, αυτόματα συγκεντρώνεται στην Κάντα, τα μάτια κατευθύνονται αυτόματα σ' αυτό το σημείο, χωρίς να είναι απαραίτητο να το ονομάσουμε. Η εισαγωγή της Κάντα υπονοεί επίσης την εισαγωγή της συγκέντρωσης.

Ακούγοντας τον ήχο που παράγεται μπορούμε να καταλάβουμε αν αυτός που εκτελεί τη θέση (άσana έχει ένταση. Προσφέρει επομένως τη δυνατότητα να ελέγχουμε τη θέση και να την αλλάζουμε αν υπάρχει υπερβολική ένταση.

Η σωτηρία ενός αγκαθωτού θάμνου

Ινδικό παραμύθι

Στο Τσινταμπάρām, νότια Ινδία, ζούσε ένας ιερέας που τον έλεγαν Σιβατσάρua και ήταν ποιητής και σοφός. Καθώς ήταν εντελώς απορροφημένος στην αφοσίωση, δεν έδινε μεγάλη προσοχή στις συνήθειες θρησκευτικές πρακτικές.

Οι άλλοι ιερείς του χωριού θύμωσαν μαζί του, κυρίως γιατί ήταν μορφωμένος άνθρωπος και ήξερε όλες τις πρακτικές της Ινδουιστικής θρησκείας. Του απαγόρευσαν να βρίσκεται στο χωριό και να επισκέπτεται το ναό. Έτσι άφησε το Τσινταμπάρām και πήγε να ζήσει σε μια μικρή καλύβα έξω απ' την ιερή πόλη.

Ένας ξυλοκόπος που τον έλεγαν Πετάν Σαμπάν συνήθιζε να τον εφοδιάζει με ότι χρειαζόταν. Μια μέρα, καθώς ο Πετάν ο ξυλοκόπος κουβαλούσε ένα δεμάτι ξύλα για τη φωτιά πάνω στο κεφάλι του για να τα πάει στην καλύβα, ο Θεός Ίσβαρα αυτοπροσώπως τον συνάντησε στο δρόμο μεταμφιεσμένος σε ιερέα υπεύθυνο του ναού.

Έγραψε ένα στίχο πάνω σ' ένα φύλλο φοινικιάς το έδωσε στον Πετάν, του ζήτησε να το δώσει στον Σιβατσάρua και εξαφανίστηκε.

Ο Πετάν έδωσε το φύλλο στον Σιβατσάρυα, που μόλις το άνοιξε, είδε στην πρώτη γραμμή τις λέξεις : Αντιγαρκαντιγιέν Τσιτραμπαλαβανάμ (υπηρέτης των πιστών, ο Θεός του Τσινταμπαράμ). Αμέσως, τον κατέλαβε μεγάλη πίστη και μια ανατριχίλα διαπέρασε όλο του το κορμί καθώς διάβασε το γράμμα. Ο σίχος έλεγε : « Σημείωμα απ' τον Τσινταμπαρανάμ, τον υπηρέτη των πιστών, προς αυτόν που έχει δημιουργήσει ένα νέο τάγμα (δηλ. το Σιβατσάρυα). Είναι καθήκον σου να μιήσεις τον Πετάν Σαμπάν, ανεξάρτητα από την κοινωνική του θέση. » Διάβασε το γράμμα και γέμισε χαρά. Υπακούοντας στην προσταγή του Θεού μύησε τον Πετάν στην τάξη των ασκητών, (σανυάσα), παρ' όλο που δεν ανήκε στην κάστα των ιερέων. Έτσι όταν ήλθε η ώρα, έδωσε στον Πετάν ναγυάνα ντικσάνα (μύηση δι' οράσεως) και αμέσως αυτός διαλύθηκε σε θείο φως. Ο Σιβατσάρυα απόρησε πάρα πολύ γι' αυτό που συνέβη και μόνο τότε κατάλαβε την πνευματική δύναμη του Πετάν.

Οι άλλοι ιερείς του ναού πρόσεξαν τις θυσιαστικές προσφορές και ότι άλλο είχε χρησιμοποιήσει για τη μύηση. Παραπονέθηκαν στο βασιλιά ότι ο Σιβατσάρυα είχε κάψει ζωντανό τον Πετάν για τιμωρία για κάποιο λάθος που είχε κάνει. Όταν ο βασιλιάς ήλθε με τη συνοδεία του να ρωτήσει σχετικά μ' αυτό το παράπονο, ο Σιβατσάρυα του έδειξε το φύλλο της φοινικιάς που το είχε γράψει ο Θεός Ναταράτζα (ο Θεός του Τσινταμπαρανάμ, ο Θεός Σίβα που λέγεται και Ναταράτζα, Θεός του χορού). Του είπε ότι μύησε τον Πετάν κι ότι ο Πετάν εξαφανίστηκε μετά απ' αυτό υπό μορφήν θείου φωτός (Τζυότι).

Ο βασιλιάς απόρησε και ρώτησε τον Σιβατσάρυα αν μπορούσε κατά τον ίδιο τρόπο να μιήσει και να απελευθερώσει (μόκσα) τον αγκαθωτό θάμνο που ήταν εκεί κοντά. « Ναι. Γιατί να αμφιβάλουμε ; » είπε ο Σιβατσάρυα και έδωσε ναγιάνα ντίκσα (μύηση δι' οράσεως) στον αγκαθωτό θάμνο, που κι αυτός εξαφανίστηκε υπό μορφήν θείου φωτός (τζυότι).

Ο βασιλιάς εξεπλάγη ακόμη περισσότερο και είπε : « Αυτό μοιάζει με μαύρη μαγεία. Σου είπε ότι το σημείωμα ήταν γραμμένο απ' το Θεό Ναταράτζα. Πάμε να τον ρωτήσουμε! »

Ο Σιβατσάρυα είπε στο βασιλιά ότι οι άλλοι ιερείς του είχαν απαγορεύσει να μπαίνει στο ναό. Ο βασιλιάς είπε ότι δεν πειράζει αφού αυτός ο ίδιος τον συνοδεύει. Έτσι ξεκίνησαν μαζί για το ναό. Ακούγοντας όλα αυτά, οι ιερείς, οι ακόλουθοι του βασιλιά και ο λαός, έσπευσαν στο ναό για να δουν το περίεργο θέαμα.

Οι δυο τους μπήκαν στο άδυτο του ναού. Όταν πρόσφεραν Αράτι (προσφορά φωτός) στο Θεό Ναταράτζα, το μαζεμένο πλήθος είδε στη μια μεριά του Θεού να στέκεται ο Πετάν και στην άλλη ο αγκαθωτός θάμνος. Οι Παντίτ έπεσαν στα πόδια του Σιβατσάρυα παρακαλώντας τον να συγχωρήσει τα λάθη τους. Στη συνέχεια τον συνοδευσαν πίσω στο χωριό με όλες τις τιμές.

Η σελίδα της Σριμάτι Τ. Ναματζιριαμάλ

(συζύγου του Σρι Τ. Κρισναματσάρυα)

Φλαν χωρίς αυγά

Συνταγή του Σριμπαसुάμ !

Υλικά :

30 γρ. Αλεύρι λευκό σίτου
 10 γρ. αλεύρι από κριθάρι
 4 γρ. Αγάρ-αγάρ φυσικό (χωρίς ζάχαρη)
 125 ml νερό
 1,5 λίτρο γάλα αγελάδας (πλήρες, ημι-ή πλήρως αποβουτυρωμένο)
 150 γρ. Ζάχαρη ή ζάχαρη με βανίλια
 Βανίλια, σαφράν, καφέ ή σοκολάτα

Ψήστε τα αλεύρια μέχρι να χρυσίσουν. Αφήστε να κρυώσουν.

Βάλτε 125 ml κρύο νερό σε μια μεγάλη κατσαρόλα (3 λίτρων το πολύ). Αδειάστε το ψημένο αλεύρι και το αγάρ-αγάρ ανακατεύοντας συνεχώς για να μη σβολιάσει. Βράστε το σε χαμηλή φωτιά για 5 λεπτά, (ανεβάζοντας τη φωτιά) ανακατεύετε συνεχώς.

Καθώς βράζει προσθέστε τη ζάχαρη και το άρωμα της αρεσκείας σας και ψήνετε ανακατεύοντας για να γίνει αφράτο.

Σβήστε τη φωτιά και αφήστε να κρυώσει ανακατεύοντας που και που για να μη πιάσει πέτσα.

Αδειάστε το περιεχόμενο μέσα σε μικρά μπωλ και βάλτε τα στο ψυγείο για να πήξει.

Σ.Μ. Γλυκό που μοιάζει στην υφή σαν ζελέ ή κρέμα.